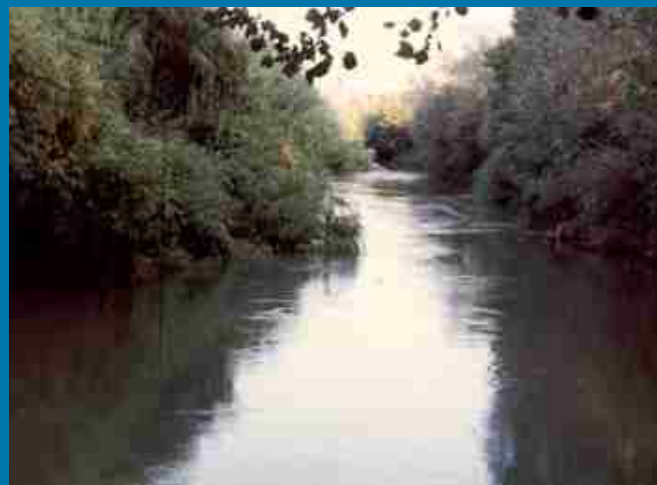
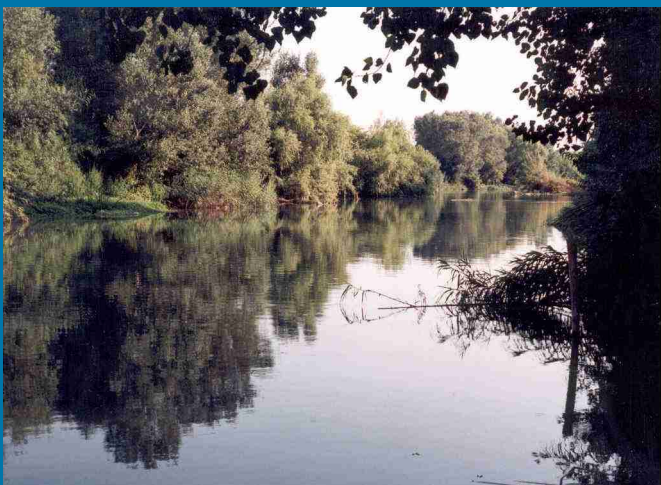
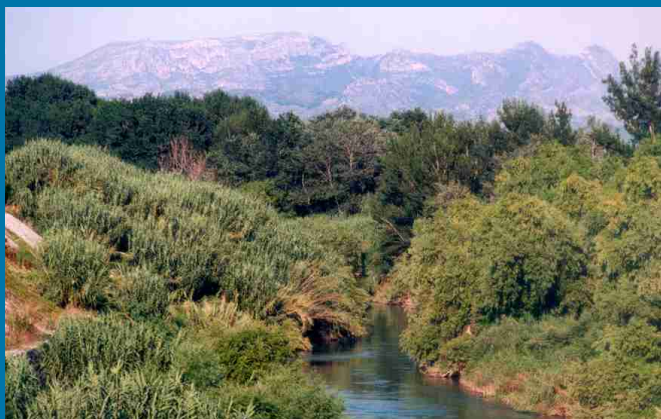
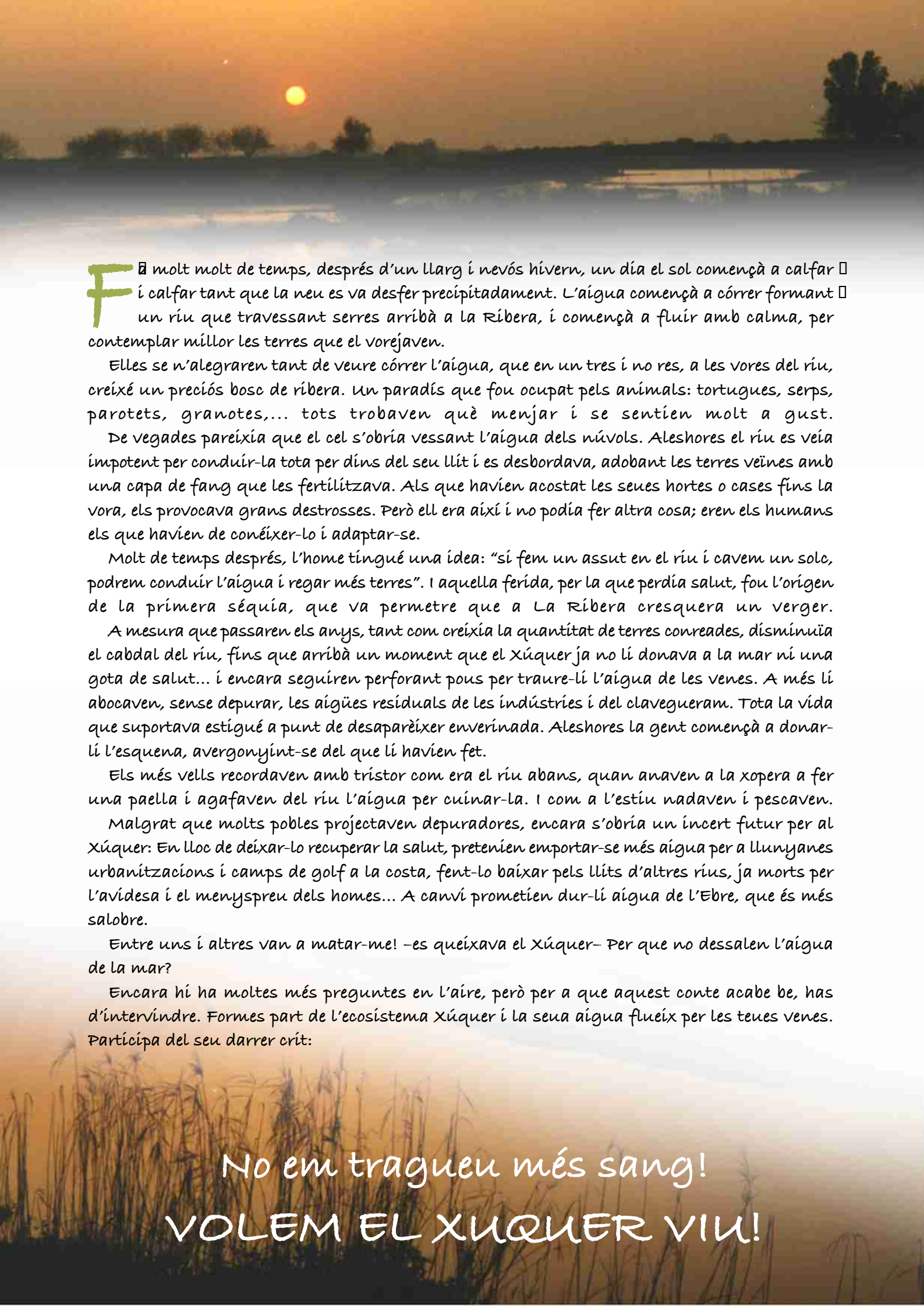

Xlaquer

artèria
de La Ríbera

F ¨ molt molt de temps, després d'un llarg i nevós hivern, un dia el sol començà a calfar ¨ i calfar tant que la neu es va desfer precipitadament. L'aigua començà a córrer formant ¨ un riu que travessant serres arribà a la Ribera, i començà a fluir amb calma, per contemplar millor les terres que el vorejaven.

Elles se n'alegraren tant de veure córrer l'aigua, que en un tres i no res, a les vores del riu, creixé un preciós bosc de ribera. un paradís que fou ocupat pels animals: tortugues, serps, parotets, granotes,... tots trobaven què menjar i se sentien molt a gust.

De vegades pareixia que el cel s'obria vessant l'aigua dels núvols. Aleshores el riu es veia impotent per conduir-la tota per dins del seu llit i es desbordava, adobant les terres veïnes amb una capa de fang que les fertilitzava. Als que havien acostat les seues hortes o cases fins la vora, els provocava grans destrosses. Però ell era així i no podia fer altra cosa; eren els humans els que havien de conèixer-lo i adaptar-se.

Molt de temps després, l'home tingué una idea: "si fem un assut en el riu i cavem un solc, podrem conduir l'aigua i regar més terres". I aquella ferida, per la que perdia salut, fou l'origen de la primera séquia, que va permetre que a La Ribera cresquera un verger.

A mesura que passaren els anys, tant com creixia la quantitat de terres conreades, disminuïa el cabdal del riu, fins que arribà un moment que el Xúquer ja no li donava a la mar ni una gota de salut... i encara seguïren perforant pous per traure-li l'aigua de les venes. A més li abocaven, sense depurar, les aigües residuals de les indústries i del clavegueram. Tota la vida que suportava estigué a punt de desaparèixer enverinada. Aleshores la gent començà a donar-li l'esquena, avergonyint-se del que li havien fet.

Els més vells recordaven amb tristor com era el riu abans, quan anaven a la xopera a fer una paella i agafaven del riu l'aigua per cuinar-la. I com a l'estiu nadaven i pescaven.

Malgrat que molts pobles projectaven depuradores, encara s'obria un incert futur per al Xúquer: En lloc de deixar-lo recuperar la salut, pretenien emportar-se més aigua per a llunyanes urbanitzacions i camps de golf a la costa, fent-lo baixar pels llits d'altres rius, ja morts per l'avidesa i el menyspreu dels homes... A canvi prometien dur-li aigua de l'Ebre, que és més salobre.

Entre uns i altres van a matar-me! -es queixava el Xúquer- Per que no dessalen l'aigua de la mar?

Encara hi ha moltes més preguntes en l'aire, però per a que aquest conte acabe be, has d'intervindre. Formes part de l'ecosistema Xúquer i la seua aigua flueix per les teues venes. Participa del seu darrer crit:

No em traguen més sang!
VOLEM EL XUQUER VIU!

© text: Roger Pons i Voro Pèrez © imatges: Roger Pons
© Logo Volem: La Carrasca - Ecologistes en acció

Edita: Xarquía: alternatives - Ecologistes en acció.

Partida Les Basses, 11

46600 Alzira · Tel. 96 241 22 53

www.eapv.org · www.ecologistasenaccion.org · xarquia@wanadoo.es